

всичко прѣдъ очитѣ на пѣтника. Студѣтъ се усилаваше и вкоченясваше членовѣтъ му; той едвамъ усѣщаше юздата на коня въ ржѣтъѣ си, когото само инстинктѣтъ водѣше на прѣдъ, защото снѣгѣтъ бѣше застлалъ всичкото поле и никаква дѣра отъ пѣтъ не се виждаше. Той влѣзе безшумно въ пуститѣ улици на селото, дѣто никаква жива душа се не обаждаше, и скоро отсѣднѣ при единственното ханче, срѣщу мечетѣтъ. Той искаше да даде отдихъ на коня си, силно заморенъ отъ снѣжния пѣтъ, а и самъ да се погрѣе. Едно момче пое коня, той бутнѣ вратата на кафенето, което се виждаше да е праздно, понеже никаква глѣчка не излазяше. Кога влѣзнѣ, той останѣ слисанъ: то бѣше натѣпкано съ аги! Да се повърне тозъ часъ назадъ бѣше неловко. Той се рѣши да сѣдне, и отдаде имъ темена, и тѣ му ѣхъ върнахъ вѣжливо. Като бѣше живѣлъ дълго врѣме между турци, той бѣше запознатъ добрѣ съ правитѣ и съ языка имъ. Тѣ бѣхъ насѣдали на розогки, съ изути калеври и съ чибучки въ ржѣтъ. Гѣста мѣгла димъ отъ тютюня пълнѣше кафенето.

— Едно кафе, каза той строго на кафеджиятъ.

И той зе да гѣнче чибучка, като се силно навождаше надъ него, за да прикрие, колко-годѣ чѣртитѣ си. Въ такова едно положение той зе да се вслушва въ разговоритѣ, като сърбаше шумно кафето. До едно врѣме, равнодушенъ къмъ тѣхъ, той изведнажъ наостри уши: рѣчѣта случайно дойде върху убиванието на двамата нехливани. Такова едно приключение отдавна не се бѣше запомнило въ околността, и то и днесъ силно още дразнѣше и разсвирѣпяваше турчата. Внезапно възбужданіе облада обществото въ кафенето, до одѣвѣ тѣй тихо и флегматично. Злобни псувни и кръвнишки закани надъ Българитѣ заваляхъ тамъ. Огняновъ съ страшно навжсено лице продължаваше да сърба шумливо кафето си, знаѣтъ, че и него вълнуваше общото негодувание. Изведнажъ думата дойде на убиецѣтъ на турцитѣ, и той слисанъ видѣ колко името